

Bogusław Gierlach

Warszawa - m.

Informator Archeologiczny : badania 2, 403-406

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sezon badań. Zamek średniowieczny i nowożytny
/XIV-XVI w./, cmentarzysko średniowieczne.

W latach 1963-67 odebrano relikty zamku wysokiego z XIV-XV wieku znajdujące się pod nasypem z roku 1848 oraz dokonano częściowego zabezpieczenia odkrytych ciągów murowych.

W latach 1967-68 prace prowadzi się przede wszystkim w obrębie piętrowego budynku tzw. arsenału, kurtyny wschodniej i bassty północno-wschodniej, przy czym odgrusowano w 80% arsenał oraz w 50% kurtynę. W roku 1968, w związku z zamierzoną lokalizacją muzeum skansenowskiego na terenie bezpośrednio przyległym do ruin, przeprowadzono dwa wykopy sondażowe od strony północno-wschodniej i północnej wzniesienia zamkowego, które pozwoliły na określenie relacji wschodniej i zachodniej części zamku wysokiego oraz północno-wschodniej części zamku renesansowego.

W latach 1963-68 odkryto dwa skarby monet z XVI-XVII wieku - łącznie 998 sztuk oraz monety pojedyncze z XV-XIX wieku /60 sztuk/. Znalaziono również dużo fragmentów ceramiki zdunskiej i kuchennej, szkła i przedmiotów żelaznych /gospodarczych i części rynsztunku wojskowego z XIV-XVI w./.

Zamek wysoki zbudowano na wcześniejszym cmentarzysku szkielekowym bez wyposażenia.

Badania będą prowadzone w sezonie 1969 a od roku 1970 zostaną objęte planem państwowym.

WARSZAWA - m.

Stołeczny Urząd Konserwatorski
m. Warszawy

Badania prowadzi mgr Bogusław Gierlach.

Finansował KZ w Warszawie. Zabudowa miejska.
średniowieczna i nowożytna /XIII-XVIII w./.

Wybrzeże Kościuszkowskie

Badania ratownicze przeprowadzono w styczniu, lutym i marcu. W wykopach wykonanych dla sieci ciepłowniczej natrafiono na ślady osadnictwa z wieków XVII i XVIII. Warstwa kulturowa zalegała tu na stosunkowo dużej głębokości /około 3 m/. W znalezionym inwentarszu zabytków ruchomych przeważały naczynia obustronnie polewane charakterystyczne dla wieków XVII i XVIII, między innymi duża ilość garnków, dzbanów i mis. Obiektów przestrzennych nie stwierdzono.

Wronia II

Badania ratownicze prowadzono na przełomie roku 1967/68.

Pod warstwą gruzu o grubości około 60 cm natrafiono na ślady drobnych fragmentów drewna w postaci zbutwiałych wiórów a miejscami również fragmentów desek. Grubość tej warstwy wynosiła około 40 cm. Natrafiono tu na 3 rury drewniane o średnicy około 35 cm. W miejscu złączenia zamocowano koźnierz żelazny.

Jak się wydaje odkryto warsztat wykonujący rury do wodociągów miejskich.

Na podstawie znalezionego materiału ceramicznego obiekt ten można datować na wiek XVII.

Wronia III

Pod warstwą próchnicy natrafiono na warstwę gruzu współczesnego o grubości około 20 cm. Niżej zalegała warstwa kulturowa, w której natrafiono na dobrze zachowane konstrukcje drewniane oraz

ateriał zabytkowy w postaci ceramiki którą można datować na wieki XVII-XVIII.

Znalezione konstrukcje drewniane są prawdopodobnie pozostałościami istniejących tu browarów.

Browarna

Badania ratownicze rozpoczęto w lipcu i trwają do chwili obecnej. Początkowo w części zachodniej wykopu natrafiono na fragmenty zabudowy z okresu XVI wieku. Następnie w części wschodniej wykopu natrafiono na warstwę kulturową z licznie występującym materiałem ceramicznym z wieków XVII-XVIII, fragmentami szkła, kości zwierzęcych i tkanin. Poniżej, przegrodzone dwiema warstwami osadowymi o pochodzeniu prawdopodobnie powodziowym, natrafiono na dwa poziomy faszynowania stanowiącego, jak się wydaje, moszczenie dawnej drogi. Układ stratygraficzny wskazuje na możliwość wiązania tej drogi z okresem średniowiecznym.

Mariensztadt

Badania ratownicze, bezpośrednio obok warszawskiego przyczółka mostu Śląsko-Dąbrowskiego, przeprowadzono w miesiącach letnich,

W wykopach ciepłowniczych natrafiono na warstwę kulturową o stosunkowo dużej grubości.

W wykopie położonym bezpośrednio obok mostu natrafiono na ślady dwu drewnianych budynków. Występująca tu ceramika reprezentowana jest przez garnki o wylewie uformowanym w kształcie półwałka, barwy siwej, charakterystyczne dla schyłku wieku XIII.

W połączeniu z dokonanymi w tym rejonie odkryciami z przed kilku laty o podobnej chronologii, wydaje się, że mamy tu do czynienia z osadą średniowieczną.

Grzybowska

W sierpniu i wrześniu przeprowadzono prace ratownicze w wykopie budowlanym. W części zachodniej wykopu w profilu, odsłonięta została studnia drewniana z wieków XVII-XVIII. W bezpośrednim otoczeniu stwierdzono bardzo licznie występujący materiał ceramiczny z tego okresu.

W części wschodniej wykopu natrafiono na warstwę kulturową, której chronologię można zamknąć między wiekami XIV-XVI.

Muranów

Badania prowadził mgr Jacek Strupiechowski przy pomocy Z. Radzikowskiej i D. i B. Wachowskich.

W ramach archeologicznych prac ratowniczych przeprowadzono badania na trzech stanowiskach. Miały one charakter nadzorów naukowych połączonych z wykonaniem dokumentacji. Pozytywne rezultaty osiągnięto na stanowiskach "ul. Marchlewskiego" i "ul. Marchlewskiego 111".

Obserwacje naukowe prowadzono na terenie wykopów ziemnych /elektrociepłowniowych/. Eksploracja wykopów dostarczyła znacznej ilości materiałów zabytkowych, głównie ceramiki. Na stan. "ul. Marchlewskiego 111" znaleziono ciekawe relikty szklane /XVIII-wieczne butelki/, dużo muszli małży, nieliczne metale oraz skórę. Materiał zabytkowy wydobywano z hałd ziemi wyrzuconej w trakcie kopania wykopu, oraz z warstw tworzących jego układ stratygraficzny. W warstwach tych zanotowano występowanie drobnych kawałków drewna, pni drzewnych i kory. Znalazioną ceramikę datowano na XVII-XVIII w. Starsze materiały znaleziono jedynie na stanowisku "ul. Marchlewskiego 111". Istnienie osadnictwa w tych okresach na terenie Muranowa ma potwierdzenie w licznych źródłach historycznych.